

El retrat

Un relat de: [walrusluli](#)

Els meus problemes van començar llegint a Oscar Wilde. En un rampell, que fàcilment podria confondre's amb un estat de follia eufòrica, vaig encarregar un retrat a l'oli com el d'en Dorian Gray. Potser si que em vaig arribar a creure que hi havia poders més enllà de la meva comprensió, que el fet de tenir aquell quadre penjat sobre el llit seria com prendre l'elixir de la vida. Malauradament, però, no vaig comprendre el veritable poder de la pintura. Inicialment, fins es podria dir que vaig quedar-ne decebut. Al bell mig d'un recarregat marc daurat s'alçava la meva esvelta figura. Malgrat el semblant orgullós, però, l'entorn i la indumentària impedièren que el retrat despregués la majestuositat que jo pretenia. Quin error de judici! I és que a mesura que van passar els anys, cada vegada em costava més mirar aquella expressió d'indolent ignorància. Mentre el meu reflex al mirall s'omplia de solcs, aquell jove prepotent em somreia sorneguerament amb la seva joventut perenne. A mesura que els contorns de la meva figura s'anaven desdibuixant, eixamplant els dominis de la carn flonja, les pinzellades precises i de colors vius em feien dolorosament evident la bellesa d'aquell cos jove. El pitjor, sense cap dubte, eren els milers, milions!, de possibles camins que s'endevinaven en el refulgir de la meva mirada juvenil. No podia sinó submergir-me lentament en l'amargor de la meva pròpia desil·lusió, fruit de tantes decisions equivocades, en adonar-me que ja només em quedava per recórrer un tram curt de camí, ple d'entrebancs i envoltat d'un silenci eixordador. L'agror del meu caràcter, creixent amb l'edat que aquell maleït quadre mai mostraria, es va convertir en el meu pitjor enemic.

Aquest matí, doncs, he pres la única decisió assenyada dels últims quaranta anys. He exterminat la pintura apunyalant-la furiosament mentre plorava. Tot seguit l'he despenjat (deixant a la vista els profunds solcs al guix que ha dibuixat el ganivet) i n'he cremat les despulles.